

[Poulsgaard]

løst sammen, hvor i hvert fald faderen i disse tilfælde slet ingen rettigheder har. Men her skal vi diskutere tvangsfjernelse.

Nu sagde den radikale ordfører, om vi skulle have en reel viden. Ja, foreløbig har jeg sådan en stak her. Det er altså ikke uden viden, vi snakker om disse ting.

Og man bliver jo også en lille smule ked af det, hver evige gang vi får at vide, at folketingsmændene er sådan nogle sarte sjæle, at de simpelt hen ikke kan tåle dansk. Det skal sådan pakkes ind i vat, for de dér bemærkninger er nogle grimme nogle. Ja, dér skriver vi jo faktisk bare tingene, som de bliver forelagt for os. Men det er muligt, at der er nogle, der er lidt mere sarte end andre. Det nytter ikke, at vi er sarte herinde, og det nytter ikke noget, at vi bliver ved og bliver ved med at gå uden om den varme grød, for det er en varm grød, og der er dybe følelser involveret i dette her.

Jeg har været ude i sommer i tre tilfælde, og i alle disse tre tilfælde var børnene blevet tvangsfjernet. Det kan da godt ske med de moralbegreber, som jeg nu kommer med, at jeg synes, det er et dårligt hjem, men børn er nu ikke så sarte, og børn kan tilpasse sig. Vi kunne jo se undersøgelsen oppe i Frøstrup-lejren; det blev simpelt hen nogle robuste børn, der kom deroppe. Og dér tror jeg altså vi har et handicap. Jeg tror, at disse sagsbehandlere har et handicap. Man ser på disse hjem med de øjne, som vi plejer at se med, men der kan jo godt være kærlighed bagved i sådanne hjem. Vi kan tage en sag fra Århus, hvor en blind mor ikke var egnet til at passe børnene. Selvfølgelig kunne hun da udmærket have passet børn, og det bliver vi altså nødt til at tage op. Det er beklageligt, at socialdemokratiet, bare det kommer fra fremskridtspartiet, skal afvise det.

Vi ønsker virkelig at få gjort noget ved det, og det er jo fuldstændig meningsløst med den ekspeditionstid, der er for sådanne sager. En dag kan føles som et år for en mor eller en far, der savner sine børn. Det kan ikke nytte noget, at vi tager hensyn til embedsmænd, at vi tager hensyn til politikere, at vi tager hensyn til en hel masse andre uvedkommendes arbejdstid og magelighed. De må søreme rykke ud, om det så er klokken 3 om natten, hvis det gælder. Det er menneskeskæbner, dette lovforslag omhandler. Og når man nu vil give 14 dage, er det

absolut af velvilje, men det skulle selvfølgelig meget længere ned. Man kan anstændigvis ikke behandle folk, som man gør i disse tvangsfjernelser. Men her er det nok, vi støder på en fundamental uenighed mellem fremskridtspartiet og specielt socialdemokratiet, for vi siger, at retten til børnene er forældrenes. Jeg vil ikke sige under alle omstændigheder, for så ville jeg gå for vidt. Der kan være nogle tilfælde, hvor der kan være børnemishandling og den slags ting, og så er det klart, at man skal have ret til at fjerne børn. Men fordi de ikke har lige det, som vi andre synes hører til et godt hjem, skal børnene ikke fjernes. Fordi de har lidt andre normer, end vi synes er gængse, må vi ikke fjerne disse børn fra deres hjem. Derfor håber jeg, at flertallet i tinget vil bakke op omkring dette lovforslag. Vi kan ikke være bekendt som retsstat – vi ynder i hvert fald at kalde os en retsstat – at vi gang efter gang skal læse i aviserne om disse tvangsfjernelser, mange gange på et meget, meget spinkelt grundlag. Lad os håbe, når nu socialdemokratiet kommer til besindelse, at også de vil være med. For hvad er det, fremskridtspartiet beder om? Vi beder faktisk bare om, at vi får en kortere tid til at behandle disse sager på. Det er jo stort set det, vi beder om. Skulle det være fuldstændig umuligt at nå til forståelse dér, så forstår jeg ingen ting.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Spørgsmålet om tvangsfjernelse af børn og unge fra hjemmet er selvsagt en meget ømtålelig situation og foregår som regel i en situation, der er stærkt socialt kompliceret, hvor både barnet og forældrene eller den eller de, der har forældremyndigheden, har en utrolig masse problemer.

Jeg synes, at det forslag, fremskridtspartiet har fremsat, har mange gode ting i sig. Jeg synes, det er indlysende, at det er helt uacceptabelt, at man har en regel om, at socialudvalget skal tage sagen op snarest og inden to måneder. Jeg er godt klar over, at der ikke som en fast regel faktisk går to måneder, men der er heller ingen grund til, at der skal stå to måneder i loven. Jeg vil nærmere sige, at der skal stå kortere tid end de fjorten dage, fremskridtspartiet foreslår, men det er i hvert tilfælde et fremskridt, at det nu bliver sat ned til fjorten dage.